

Een boodschap van J.C. Philpot: Maakt rechte paden voor uw voeten

Vertaald uit: 'The Gospel Standard', mei/juni 2016. Dit is een gedeelte uit Philpots boodschap aan de lezers van januari 1865. Overgenomen uit de Metgezel, januari 2018.

“En maakt rechte paden voor uw voeten, opdat hetgeen kreupel is, niet verdraaid worde, maar dat het veelmeer genezen worde.” Hebrëen 12:13

Het is maar al te duidelijk dat wij ons niet kunnen vermengen met de belijdenis en de belijders van vandaag zonder, in zekere mate, hun geest in te drinken en meer of minder door hun voorbeeld beïnvloed te worden. Hierin lijken ze te veel op het verkoren volk, van wie de Heilige Geest getuigt: *Maar zij vermengden zich met de heidenen, en leerden derzelfver werken. En zij dienden hun afgoden, en zij werden hun tot een strik* (Ps. 106:35-36).

Wij kunnen nauwelijks ontsnappen aan de invloed van hen met wie wij vaak en geregeld in aanraking komen. Als zij (geestelijk, vert.) dood zijn, zullen zij ons vaak doen verstijven door hun koudheid, als van een lijk; als zij oppervlakkig en beuzelachtig zijn, zullen zij ons dikwijls verstrikken in hun vleselijke lichtzinnigheid; als zij bitter en kritisch zijn, zullen zij ons iets van hun veroordelende geest inblazen; als zij boos en twistziek zijn, zullen zij ons tot toom verwekken in woorden of gevoelens; als zij werelds en hebzuchtig zijn, kunnen zij ons dekking en een uitvlucht voor onze eigen wereldsgezindheid en begeerlijkheid verschaffen.

Niets anders dan een goed gewicht van beproevingen en verzoeken, en neergebogen te zijn met lasten en oefeningen, terwijl we toch ondervinden dat daarin en daardoor het leven Gods met enige sterkte en kracht in het hart onderhouden wordt, zal ons beschermen tegen verderf door deze kwade samensprekingen¹. Maar aangezien slechts weinigen aan hun invloed ontsnappen, zullen wij eenvoudig uiteenzetten naar wij geloven wat, indien niet de enige, dan toch wel de veiligste weg is om verlost te worden van het wandelen op een pad dat zeker, vroeg of laat, elke levende ziel smart en droefheid brengt.

1. Welnu, de eerste stap om een verkeerd pad te verlaten, is te zien en te gevoelen dat het verkeerd is. De vleselijke belijders van tegenwoordig zien niets verkeerd, niets kwalijks, niets tegenstrijdigs in hun gedrag of gemoed. Zij hebben geen inwendige kloppingen in de consciëntie, geen scherpe berispingen van het Woord, geen bevende vrees over hun staat voor God, geen ernstig besef van de majesteit en tegenwoordigheid van de hartdoorzoekende Jehovah, geen gelovige beschouwingen van de Persoon en het lijden van Christus, geen begeerte om Gods wil van harte te kennen en te doen. Maar daar waar het leven uit God is, waar de gezegende Geest met Zijn heilige werkingen en verborgen invloeden het hart gaande maakt², zal er licht zijn om te zien en een geweten om te gevoelen wat verkeerd, zondig, tegenstrijdig en ongepast is. Deze overtuigingen kunnen tijdelijk worden weerstaan. Van nature verhardt de zonde. Wij kunnen enige tijd zo in haar net verstrikt liggen en er zo door ten onder gehouden worden, dat zelfs onze worstelingen ertegen slechts eindigen in een steeds grotere verstrikking. Hoe weinigen, bijvoorbeeld, zien hun eigen begerige gezindheid³, totdat zij merken er zo in verstrikt te zijn dat zij vrezen geheel aan haar heerschappij overgegeven te worden, en toch kunnen zij zichzelf er niet van verlossen. Hoe vaak, wanneer de ene broeder tegen de andere broeder uitvalt, of wanneer er een geest van twist en verdeeldheid in een kerk komt, wakkert iedere poging tot verzoening, iedere inspanning om vrede te bewerken, de vlam aan, in plaats van die uit te doven. Hoe kunnen wij ook in een koude en levenloze toestand verzinken, het lezen van het Woord verzuimen en weinig genoeg smaken in de troon der genade, totdat zelfs onze belijdenis in onze eigen neusgaten lijkt te stinken, evenals in de neusgaten van anderen. Nu, waar het door God gewerkte leven in de ziel is, strekt de Heere dikwijls als het ware voor de tweede⁴ maal Zijn hand uit om Zijn werk in het hart weer levend te maken. De strik wordt gebroken, hetzij door Zijn voorzienigheid of door Zijn genade. Door een verdrukking of beproeving wordt het hart teder gemaakt om het Woord te ontvangen, zelfs in een scherpe berisping, want voor *een hongerige ziel is alle bitter zoet*. Er is zulk een smachten naar de Heere dat door niets tevreden gesteld kan worden dan door de openbaringen van Zijn vergevende liefde.

2. Indien deze eenvoudige schets de ervaring van enkele van onze geestelijke lezers weergeeft, laten zij dan vervolgens het woord der vermaning van ons verdragen dat ligt opgesloten in de woorden van de apostel: *En maakt rechte paden voor uw voeten, opdat hetgeen kreupel is, niet verdraaid worde, maar dat het veelmeer genezen worde* (Hebr. 12:13).

We lezen in het Woord der waarheid over *degenen die de paden der oprechtheid verlaten om te gaan in de wegen der duisternis (...), welker paden verkeerd zijn, en afwijkende in hun sporen* (Spr. 2:13-15). En evenals wij in het Woord hun kenmerken lezen, zo lezen wij ook over hun einde: *Maar die zich neigen tot hun kromme wegen, die zal de HEERE weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid. Vrede zal over Israël zijn* (Ps. 125:5). Zulke waarschuwingen komen niet alleen voor in het Woord, maar ook in het hart dat teder gemaakt is in de vreze Gods. Ook worden ze door ons niet verworpen, omdat wij menen zo vast en stevig op de rechte weg te staan, dat wij geen gevaar lopen om ooit een krom pad voor onze voeten te maken.

Integendeel, we worden omringd door een krom geslacht, dat belijdend en goddeloos is, en we zijn maar al te geneigd om hun wegen te leren. We worden aan alle kanten omgeven door verleidingen om naar een krom pad af te wijken, onze trots te voeden, aan onze lusten toe te geven of onze begeerlijkheid te bevredigen. Op sommige tijden worden we verblind en verleid door de god dezer wereld, op andere tijden worden we verhard door de verleiding der zonde. Hier worden we misleid door het voorbeeld en daar betoverd door de vleierij van een vriend of metgezel. De ene keer worden we verward en verbijsterd in ons oordeel over goed en kwaad, de andere keer worden we verstrikt in een strik van de boze, terwijl we ons half verzetten en half toegeven. Wat hebben sommigen van ons een strijd gehad om rechte paden voor onze voeten te maken, en wat een pijn en droefheid dat wij ooit kromme paden hebben gemaakt!

Maar één kenmerk van een krom pad zal altijd dienen als een waarschuwing en een wegwijzer voor degenen die God vrezen: *Hun paden maken zij verkeerd voor zichzelf; al wie daarop gaat, die kent den vrede niet* (Jes. 59:8). Dit gemis aan het vinden van vrede op het kromme pad ontstelt en verschrikt degenen die een levend geweten bezitten. Dit gemis verzamelt dikwijls een heel leger aan twijfels en vrezen dat zij uiteindelijk geheel bedrogen zullen uitkomen. Deze overtuigingen en deze vrezen tonen hen duidelijk en helder hun zonde en dwaasheid in het verlaten van de paden der oprechtheid om in een kromme weg te wandelen.

Soms behaagt het de Heere door vreselijke dingen in gerechtigheid, soms door een enge band om hun lendenen te leggen (Ps. 66:11), soms door Zijn scherpe berispingen onder het Woord dat gepredikt of in het verboigene toegepast wordt, soms door een ontstellende slag in de voorzienigheid, hen te doen weten en zien dat het kwaad en bitter is om de Heere hun God te verlaten. Zo wordt berouw in het hart gewerkt, met walging en verfoeiing van zichzelf, wat uitloopt op een ootmoedige en eerlijke belijdenis. Dit is de eerste stap tot wederkeer, want aan deze belijdenis is het verlaten van iedere kwade weg verbonden, en aan deze belijdenis en verlaten is de belofte van barmhartigheid en vergeving gehecht (Spr. 28:13; 1 Joh. 1:9). Op deze wijze worden Gods barmhartigheid en goedheid inwendig gevoeld en beseft. Een gezicht door het geloof op de lijdende Zoon van God openbaart gelijktijdig de ontzettende natuur van de zonde, en de weg, de enige weg, waardoor zij om niet is weggedaan. De veel overvloediger genade boven de overvloed van inwendig en uitwendig kwaad doet de ziel tegelijk beven en zich verheugen: beven over de vloed van zonde en zich verheugen over de overvloeiende hogere vloed van genade over dat alles. Dan worden er rechte paden voor de voeten gemaakt, en wat kreupel en dus verdraaid was, wordt genezen.

3. Nauw hiermee verbonden is de hartelijke raad om ons te oefenen in het behouden van een goede consciëntie voor God en de mensen. Dit was de oefening van Paulus: *En hierin oefen ik mijzelven, om altijd een onergerlijke consciëntie te hebben bij Goden de mensen* (Hand. 24:16). Er is geen grotere zegen dan een door het bloed der besprenging gereinigde consciëntie; er zijn weinig grotere ellenden dan een met schuld beladen consciëntie. De eerste maakt ons bekwaam om opwaarts te zien, terwijl de laatste ons dwingt om de ogen neer te slaan voor God en mensen. Het kan zijn dat niets in onze handel en wandel strijdig of ongepast leek, en toch kan de zwijgende vermaner maken dat de tong stamelt, de knie beeft en het gelaat neerslachtig is.

Dit is dus de voornaamste oefening: ten eerste het verkrijgen en ten tweede het behouden van een geweten dat

zo besprengd is door verzoenend bloed dat onergerlijk bij God is. Vervolgens het zo teer wandelen in de vreze Gods, met zulk een oprechtheid en eenvoudigheid Gods, met zulk een oprecht gedrag, met zulk een voorzichtig leven, die ons zullen bewaren om terechte reden tot ergernis te geven aan onze medemensen, of een struikelblok op hun weg te plaatsen. Zo zullen we dat veelomvattende voorschrift opvolgen: *Hetzij dan dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods. Weest zonder aanstoot te geven, en den Joden en den Grieken, en der gemeente Gods* (1 Kor. 10:31-32).

4. Ons volgende woord van raadgeving is de raad die de Heere Zelf geeft aan de jonkvrouw Israëls: *Richt u merktekenen op, stel u spitse pilaren, zet uw hart op de baan, op den weg dien gij gewandeld hebt* (Jer. 31:21). Terugzien op het verleden is dikwijls een gezegende bemoediging voor de toekomst. Als wij reizigers op de weg naar Sion zijn, zullen wij onze verschillende merktekenen hebben. Een buitengewone roepstem, of een opvallende uitredding, of een genadige openbaring van Christus; hier een toegepaste belofte, of daar een opmerkelijke verhoring van het gebed; een bijzondere zegen onder het gepredikte Woord; een tere en onverwachte verzekering van een aandeel in het bloed van het Lam; een binnenvallen van Goddelijk licht wanneer we in grote duisternis wandelen; een zoete teug van vertroosting ten tijde van smart en moeite; een gaan liggen van de wind en de golven vanbinnen en vanbuiten door *Ik ben het, vreest niet* - het is zeer gezegend als wij in staat zijn deze en dergelijke merktekenen op te richten als bewijzen dat wij op de weg zijn. En hoewel velen die werkelijk God vrezen, deze opvallende merktekenen niet kunnen oprichten, toch zijn ze niet zonder getuigenissen die even zeker, indien niet even bevredigend zijn. De vreze Gods in een tere consciëntie, de Geest der genade en der gebeden in hun boezem, hun aankleven van Gods volk in warme toegenegenheid, hun liefde tot de waarheid in haar zuiverheid en kracht, hun emstvolle begeerten, hun ontluikende hoop, hun angstige vrezen, hun oprechtheid en eenvoudigheid, die hen angstvallig⁴ bezorgd maken over zichzelf om niet bedrogen of verleid te worden, hun afscheiding van de wereld, hun ootmoedigheid, zachtmoedigheid, stilheid en algehele nauwgezetheid, die vaak een luidruchtiger belijdenis en een grotere aanmatiging beschaamd maken - deze en dergelijke bewijzen kenmerken velen als kinderen Gods, die hun aanspraak op zulk een voorrecht en zulk een zegen niet duidelijk kunnen lezen. Maar of de merktekenen nu hoog of laag zijn, in de zon schitteren of donker zijn in de dageraad, de jonkvrouw Israëls wordt toch bevolen om ze *op te richten* en *zet uw hart op de baan, op den weg dien gij gewandeld hebt*.

5. Dit is dus nog een woord van raadgeving, dat wij altijd *ons hart op de baan moeten zetten* (Jer. 31:21). Christus is de Weg, er is geen andere. *Ik ben de Weg* staat met stralend verlichte letters geschreven aan het begin, in het midden en aan het einde van het pad, om het kind te leiden, de man te sterken, de vader te schragen. De eerste lichtstraal die op de ziel schijnt om haar hemelwaarts te leiden, schijnt van de Persoon en het werk van Jezus. Indien zij dwaalt, wordt zij hierdoor teruggebracht; indien zij bezwijkt en wankelt, wordt zij hierdoor overeind gehouden en vastgehouden. Het oog richt zich steeds, de voet beweegt steeds, het hart verlangt steeds vurig naar de Weg, de enige weg uit de duisternis tot in het licht, uit de dood tot in het leven, uit de verwarring tot in de duidelijkheid, uit de rusteloosheid tot in de stilte, uit de dienstbaarheid tot in de vrijheid, uit de smart tot in de vreugde, uit de moeite tot in de vrede - met één woord: uit de hel tot in de hemel. Geloofd zij God, niet alleen omdat Jezus de Weg is, maar ook omdat de dierbare Verlosser in de dagen van Zijn vlees Zelf heeft gezegd: *Ik ben de Weg*. Want als Zijn eigen gezegende woorden met kracht in het hart vallen, verwekken zij zulk een geloof in Hem (Joh. 6:47); zulk een zien op Hem, zelfs bij tijden vanuit de einden der aarde (Jes. 45:22); zulk een weggkomen uit alle lompen en verwoestingen van het eigen ik om Hem aan te grijpen en ons in Hem te verbergen (Jes. 27:5; Ps. 17:8, 143:9); zulk een aankleven van Hem met een voornemen des harten (Hand. 11:23); zulk een hangen aan Hem (Jes. 22:24), dat Hij, door de zachte trekkingen van Zijn Geest en genade (Hoogl. 1:4; Jer. 31:3; Joh. 6:44), ontvangen wordt en wij in Hem bij elke stap hemelwaarts wandelen (Kol. 2:6).

Onze beperkingen en ook de vrees om onze lezers te vermoeien, waarschuwen ons om te gaan afsluiten. Toch zouden we hen nog enkele gedachten onder de aandacht willen brengen, terwijl we zullen proberen om deze

zoveel mogelijk samen te vatten. En als onze woorden van raadgeving een voorschrijvende vorm aannemen, zouden dan degenen tot wie zij gericht zijn, welwillend in gedachten willen houden dat wij daarmee niet bedoelen dat er enige kracht in ons of hen is, behalve de kracht van de genade om onze raadgevingen in praktijk te brengen.

6. Houd u afgescheiden van de oppervlakkige, lichte, losse belijdenis van tegenwoordig. Wacht u om te rusten op die oppervlakkige bewijzen waarmee zo- velen, zowel vanaf de preekstoel als door de drukpers, op een onveilig, zo niet schadelijk fundament opgebouwd worden. Rust op niets minder dan op Gods eigen getuigenis in uw geweten en het getuigenis van Zijn Geest tot uw geest dat u Zijn kind bent. Haat die lichtzinnige geest, hetzij op de preekstoel of in de bank, die niet alleen dodelijk is voor elk genadig, godzalig gevoelen in de ziel, maar die ook de meest ernstvolle waarheden van ons allerheiligst geloof, zelfs het lijden van Christus Zelf, verandert in vermaak voor het vleselijk gemoed. Verafschuw die losse belijdenis, die snelle meegaandheid met alles wat de trots, wereldgezindheid, begerlijkheid en lusten van onze verdorven natuur voedt, die de huidige tijd zo stempelt met haar zeer gevaarlijke en afschuwelijke mensen die uit de boze zijn.

7. Kies als uw metgezellen en laat ze weinig in getal zijn: de ootmoedige, ingetogen, geofende, teerhartige, geestelijke kinderen Gods; degenen wier gezelschap en gesprekken u goed blijken te doen en een zoete smaak in uw geest achterlaten; wier leven en gedrag zich aan u aanbevelen als het Evangelie waardig; wier wandel in de kerk en voor de wereld onmiskenbaar onder de invloed van genade is; en met wie u gevoelt te kunnen leven en sterven in de nauwe en vaste vereniging van broederlijke toegenegenheid en liefde.

8. Leer geduldig en zachtmoedig de zwakheden van christelijke broeders te dragen en te verdragen. Er is een tijd in ons christelijk leven dat we iedereen willen verbeteren en alles kloppend willen maken. Maar na een tijdje beginnen we te ontdekken dat we onszelf niet kunnen verbeteren, noch ons eigen gemoed en gedrag in overeenstemming kunnen brengen met het Woord der waarheid. Deze overtuiging, die ons krachtig wordt opgedrongen, maakt ons minder ijverig om de splinter te zien en meer gewillig om de balk weg te nemen; minder begerig om anderen te veroordelen, meer gewillig om onszelf te veroordelen; minder zeker van de zonden van onze vrienden, meer zeker van de zonden van onszelf. Daarnaast zullen we vroeger of later leren dat het één ding is om een oogje toe te knijpen bij een uitglijder van onze broeders, en wat anders om geduld te hebben met de zwakheden van onze broeders. We zien dat we van nature van elkaar verschillen en dat, hoewel genade het hart verandert, de natuurlijke gezindheid er eerder door onderdrukt dan veranderd wordt. Onze natuurlijke aard, rang en kostwinning, opleiding en opvoeding, wijze van denken en gevoelen, kijk op mensen en zaken, gezins- en zakelijke verbanden, vooroordelen en vooringenomenheden, slechte gewoontes en zwakheden, zelfs onze kennis en bevinding van de waarheid Gods, onze diverse trappen in het door God gewerkte leven, onze verdrukkingen, beproevingen en verzoeking, en vele andere omstandigheden die we nu niet kunnen opnóemen, verschillen allen zo zeer, dat u nauwelijks twee christenen kunt vinden die gelijk zijn. Een ieder heeft zijn eigen bijzondere zwakheden. Aangezien wij van anderen verwachten dat zij geduld hebben met onze zwakheden, moeten wij leren geduld te hebben met hun zwakheden, terwijl we hen liefhebben om de genade die we in hen zien en zo *met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid verdragende elkander in liefde* (Ef. 4:2).

9. Verwacht eerder een pad van toenemende dan van verminderende verdrukking. Houd rekening met een dagelijks kruis vanbinnen of vanbuiten, met lichamelijke verdrukkingen, scherpe beproevingen en pijnlijke strijd. Hoop niet op een gemakkelijke weg in de voorzienigheid of in de genade, in de kerk of in de wereld, in het gezin of in het bedrijf, in uw omgang met zondaren of in uw omgang met Gods kinderen. Gods bedoeling is ons grondig ziek te maken van deze wereld en van alles wat erin is, opdat wij, vermoeid en versleten door beproevingen, verzoeking, en strijd, al onze rust mogen vinden in Hem. Zo zullen wij, evenals wij door vele verdrukkingen ingaan in Zijn koninkrijk der genade, ook door vele verdrukkingen mogen ingaan in Zijn koninkrijk der heerlijkheid.

10. En toch, te midden van al uw verdrukkingen, zoek altijd vast te houden aan de getrouwheid van God in Zijn beloften. Met al uw oefeningen, twijfelingen, bange voorgevoelens en vrezen, kunt u niet ontkennen dat Hij een goede God voor u geweest is, zowel in de voorzienigheid als in de genade. Gedurende vele jaren hebt u Zijn hand waargenomen in beiden. U kunt getuigen dat Hij u nooit in de steek gelaten heeft in tijd van nood, en dat Hij, hoewel Hij u diep beproefd heeft, toch tot hertoe heeft bewezen getrouw te zijn aan elke belofte die Hij tot uw hart gesproken heeft, of die u door Zijn bekwaammaking geloofd en bepleit hebt. Zijn deze dingen niet evenzovele onderpanden dat Hij u ook tot het einde toe nooit begeben noch verlaten zal?

*'Vertrouw Hem; Hij zal ons niet bedriegen,
Al hebben wij harde gedachten van Hem;
Hij zal ons nooit, nooit verlaten,
Noch toestaan dat wij Hem geheel verlaten.'* (Hymn 746)

